

Србија под маскама: од сумрака до несвитања

ДРАГАН ДОБРАШИНОВИЋ

Није тешко разумети због чега се у Србији континуирано и доследно сузбија, саплиће и спутава конкуренција. У правој конкурентској игри побеђују најбољи и најздравији. Они, по правилу, имају идентитет и интегритет. Знају ко су, како су то постали, колико вреде, на шта пристају, чега се гнушају. Са њима је тешко преговарати, договарати и уговарати. Нису ни најмање згодни за руковање. Они, једноставно, нису „наши”.

„Наши” изгледају, говоре и понашају се другачије. Они разумеју реалност света у којем живе. Ништа им није страна ни настрано. Јасно им је да у држави која то није, кроз помрачину која то јесте, светлост допире само до оних који су спремни да буду оно што нису. Знају да је, на маскаради која не престаје, једина погрешна ствар појављивање без маске.

У игри, чији је основни принцип да је истина прецењена, анахрона и депласирана, није нимало неуобичајено да се под маском визионарског лидера скрива рециклирана и репарирана претполитичка олупина, да је тужилац заштитник и покровитељ високог политичког криминала, да маску угледног политичара носи специјалиста за намештање тендера и узимање провизија, да се у улози успешног пословног човека појављује класичан преварант од државног поверења и дужник којем се све опрашта.

Тако је, наравно, у готово свим аспектима јавног, политичког и пословног живота, ако је то у нашој ситуацији уопште могуће и смислено раздвајати. У спречавање и сузбијање свега што подсећа на здраву политичку и пословну конкуренцију уложени су

Фото: Медија центар

страховити ресурси, и то управо они који су на најбезобзирнији начин претходно отети од грађана и друштва. Пљачкашке приватизације, проневерене субвенције, повољни кредити који су одлукама политичара претворени у поклоне, намештене јавне набавке, део су бескрајног списка извора из којих се спонзорише пропаст друштва и обесмишљавање и уништавање и самих идеја слободног тржишта, демократије и владавине права.

Ништа чудно у земљи у којој је држава, оличена у онима који у њено име одлучују, све. Предузетник, инвеститор, уговарач, гарант, заступник и заштитник „пријатељског” капитала, посредник у пословима, давалац субвенција, прималац мита. Уз то, разуме се, законодавац, полицајац, тужилац и судија. И, наравно, једини овлашћени тумач друштвене стварности.

У општој пометњи никако се не сналазе нити проналазе они који би да играју пош-

тено и који упорно одбијају да поверују да постоје закони јачи од прописаних, усвојених у парламенту и објављених у Службеном гласнику. Неки су, наравно, само наивни. Неки други, опет, не пристају на симулацију стварности и истрајавају, плаћајући цену која се мора платити.

На дугом путу борбе за сузбијање против-природног и антицивизацијског наслеђа, никако не би ваљало заборавити да идеолошки, политички и пословни монополи расту само на дрвету неслободе, које се, како нас је Михиз учио, мора ломити, ломити и на крају поломити.

